

къмъ сестра ми — всички турски голѣмци като чуеха името на Хасанъ бея, дигаха рамене и нищо не ми обещаваха. Дори единъ ми рече: „Ти, гяуръ, радвай се, че единъ Хасанъ бей е харесалъ сестра ти!“ Разбрахъ, че Хасанъ бей е голѣмецъ, голѣмъ човѣкъ и затова никой не се решаваше да иде противъ волята му. Плакахъ, викахъ, ходѣхъ като лудъ. Нищо не можехъ да сторя. А презъ това време Хасанъ бей увещавалъ Драганка да му стане жена. Заплашвалъ я, оставялъ я по цѣли дни гладна, биелъ я дори понѣкога — тя все отказвала. Най-сетне той я заплашилъ, че ще убие и нея и мене. Като чула това, Драганка го помолила да ме пусне поне да я видя. Зарадвалъ се беятъ, помислилъ, че тя ще се съгласи вече. Единъ день въ дома влѣзе младъ турчинъ, погледна ме намръщенъ и викна:

— Ти ли си Петко, братъ на Драганка.

Скочихъ и загледахъ въпросително турчина.

— Азъ съмъ.

— Ела съ мене.

— Къде ще идемъ?

— Тръгвай, куче, и не питай.

— Ако не ми кажешъ, не тръгвамъ,

До мене стоеше брадвата, уловихъ я здраво. Турчинътъ видѣ това, пребледнѣ малко и кротко отвърна:

— Ела, сестра ти иска да те види.

— Лъжешъ.

— Не лъжа. Хасанъ бей ме прати, той каза, че нищо лошо нѣма да ти се случи.

— Ще дойда, ама ще нося брадвата и ще вървя следъ тебе, излъжешъ ли ме, ще те пребия.

